

Endvidere er omdelt et bilag, hvori vi har forsøgt at give nogle korte kommentarer til de enkelte ændringer.

Og hermed overlader jeg udkastet til landsrådets behandling.

Kommentarerne til ændringerne er følgende:

- § 2: Bestemmelsen er ny og betyder, at reglerne i kap. 1—4 om lovens anvendelsesområde, om nødværge, nødret, forsæt, uagtsomhed og ung alder også finder anvendelse i andre love og vedtægter, der fastsætter en reaktion mod lovovertrædelser.
- § 3 betyder, at loven vel kan anvendes på handlinger *begået før* dens ikrafttræden, men at sådanne handlinger ikke må behandles strengere end efter de tidligere regler.
- § 4, der er væsentligt ændret, indfører den regel, der også anvendes i den danske straffelov, at loven finder anvendelse på alle handlinger, begået på grønlandsk område. Denne regel er dog ved stk. 3 gjort fravigelig for personer, der ikke har bopæl i Grønland, eller hvis tilknytning til det grønlandske samfund er så løs, at forudsætningerne for anvendelse af kriminalloven ikke er tilstede. I sådanne tilfælde *kan* sagen anlægges eller henvises til behandling efter den almindelige straffelovgivning.
- Det er straffelovskommissionen, der har udformet reglen, og kommissionen anser det som en selvfølge, at bestemmelsen kun undtagelsesvis bringes til anvendelse overfor danske i Grønland.
- § 16 er indsat efter landsrådets ønske.
- § 22 svarer til en bestemmelse i den danske straffelov og er indsat, fordi Danmark ved sin tiltræden af Genevekonventionen om beskyttelse af krigens ofre vil være forpligtet til at forbyde sådanne handlinger.

I *kap. 21* havde man oprindeligt en paragraf, der dækkede alle de såkaldte bedrageriforbrydelser. I overensstemmelse med den danske straffelov har man imidlertid i det nye udkast spaltet denne forbrydelse ud i bedrageri, underslæb, mandatsvig og skyldnersvig. De øvrige bestemmelser er i hovedsagen uændrede.

Kap. 22 er væsentligt forkortet i forhold til det tidligere udkast, idet reglerne om, hvem der kan begære offentlig påtale, og spørgsmålet om påtalefrafald overfor unge mennesker på betingelse af, at de undergives tilsyn eller forsorg, er henskudte til statsministeriets afgørelse.

Særligt skal nævnes § 83, der indebærer regler om forældelse af forbrydelser. I den formulering, der foreligger her, er det overladt til påtalemyndighedernes eller rettens skøn, om der er gået så lang tid, at forudsætningerne for, at samfundet reagerer imod forbrydelsen, fortsat er tilstede.

For denne formulering er straffelovskommissionens flertal og statsministeriet gået ind.

Et mindretal i straffelovskommissionen og justitsministeriet har derimod udtalt sig for en regel om forældelse efter et bestemt åremål, som hovedregel 2 år, med den følge, at retten *skal* frifinde, hvis der måtte blive anlagt sag efter udløbet af tidsfristen.

Kap. 23 indeholder reglerne om foranstaltningerne. I § 85 har man optaget „advarsel“ og „lægelig begrundet kur eller anstaltsbehandling“. Endvidere har man forandret „frakendelse af særlige rettigheder“ til „andre indskrænkninger i handlefriheden“.

Den nuværende formulering af § 86 har til hensigt klart at fastslå, at en dom i en kriminalsag først skal afgøre, om der er begået en forbrydelse.